

Missiehuis van Scheut

Ninoofsesteenweg 548 • 1070 Brussel • tel. 02 526 14 00
Administratie en Redactie: cicm.bnl@scheut.be • www.scheut.be

Tweemaandelijks – 47te jaargang Nr. 4 – JULI-AUGUSTUS 2017 – Afgiftekantoor Brussel X - P006670

Huis van Vrede

“Ping An Juy / House of Peace” is een tijdelijk opvangcentrum voor daklozen in Taipei, de hoofdstad van Taiwan (het vroegere Formosa). Meer dan twintig jaar geleden hebben de Scheutisten het huis opgericht en verder ‘gerund’ in samenwerking met de sociale diensten van de stad. Onze confrater Antoon Maes (° Kooigem 1932) vertelt ons over het werk.

Verbannen uit China

Dit sociaal werk is niet zomaar ontstaan. De eerste Scheutisten - jonge missionarissen verbannen uit China - zijn in 1956 in Taiwan aangekomen om er hun missiewerk verder te zetten. Verschillende religieuze entiteiten hadden in die periode, en zelfs al vroeger, hun jongere leden uit China teruggetrokken en naar Taiwan gestuurd om er onder de Taiwanese bevolking en Chinese vluchtelingen te werken. Elke religieuze entiteit kreeg een bepaald district of werkgebied in het diocees aangewezen. De koek was vlug verdeeld! Wel bleven er nog wat kruimels over voor de laatkomers ... waaronder Scheut. De congregatie was niet kieskeurig en stelde zich tevreden met wat aangeboden werd. Zo kreeg Scheut het district “Wan-Hwa”. Wan-Hwa, gelegen langs de “TanShwei” rivier, was welbekend. Daar kwamen de vissers- en handelsbootjes aanleggen om de stad Taipei te voorzien van de nodige voedingswaren en andere producten voor het dagelijks leven. Het district stond ook gekend als “rood (geel in

het Chinees) kwartier” van Taipei. Wan-Hwa was zowat het uitschot van de stad en was in feite arm. Vluchtelingen afkomstig uit China, bedelaars en landlopers waren talrijk en kwamen geregeld aankloppen bij de “rijke Amerikanen”. Voor hen was elke blanke buitenlander een “Amerikaan”. In die omstandigheden schoot ons missiewerk in Taiwan wortel. Van bij het begin was het én evangelisatie én sociaal werk. In dit midden is “Ping An Juy” jaren geleden geboren.

Alle begin is moeilijk

Niet alles liep van een leien dakje. Een tijdelijke verblijfplaats vinden voor bedelaars en landlopers is niet zo eenvoudig, zeker niet in een grootstad. Wie wil nu zulk een “volkje” rond zijn deur of in zijn achtertuin? Eindelijk werd er in het “rode kwartier” toch een geschikt gebouw gevonden om met het werk te beginnen. Een flatgebouw van acht verdiepingen, eigendom van de sociale diensten van de stad, werd ons aangewezen. De vijf bovenste verdiepingen dienen als “Opendeurcen-

trum”, zoals Ping An Juy ook genoemd wordt. De drie onderste verdiepingen functioneren als plaatselijke “volkstempel”. Niet ideaal, maar beter dan niks. Met wat veranderingen kwam alles toch in orde.

Uit eerbied voor de mens gebruikt men in het Chinees het woord “straatvriend” om over daklozen en bedelaars te spreken. Personeel vinden om straatvrienden bij te staan en te verzorgen was een hele karwei. In het begin ging het personeel de straatvrienden in nood opzoeken. Meestal verbleven die in parken, onder bruggen, rond bus- en treinstations, enz. Zij die het verlangden werden uitgenodigd om bij ons een deugddoend stortbad te komen nemen, zich wat te verfrissen, te genieten van een goede maaltijd. Het was ook mogelijk een paar dagen te overnachten bij ons. Zij die het nodig hadden konden ook, langs onze diensten om, medische verzorging krijgen in een of ander hospitaal.

En zo werken wij verder

Onze eerste bezoekers en klanten waren feitelijk vooral sukkelaars die het straatleven al lang gewoon waren. Allemaal brave mensen en niet zo veeleisend! Zij hebben het nochtans heel moeilijk

P. Antoon ontmoet een straatvriend

om ‘de fles’ op te geven. Een goed drankje is toch zo lekker! Dit was nochtans een vereiste om bij ons te mogen verblijven. In normale omstandigheden zijn voor zulke straatvrienden voedsel en slaapgelegenheid al voldoende.

Andere en nieuwe noden zijn echter ontstaan: mensen die hun werk verloren, aan de deur gezet zijn door kinderen of familie, die misschien te gemakkelijk in het glas kijken of tijdelijk aan drugs verslaafd zijn, die om een of andere reden door de mazen van het net gevallen zijn, enz. ... Zij zijn onze huidige klanten. Deze zijn iets jonger dan de vorigen. Het is niet meer voldoende dat ons personeel hen voedsel geeft. Zij moeten trachten die mensen terug te brengen in de nieuwe veeleisende maatschappij. Ons personeel is nu meer gespecialiseerd en beter geschoold dan vroeger. Ze helpen die mensen werk te zoeken, hun leven wat beter te regelen, weg te blijven van de fles, geld efficiënter te gebruiken en te sparen, niet om de minste reden te veranderen van werk, op tijd een kamerke te huren en, indien mogelijk, terug contact op te nemen met hun familie. Elk geval is persoonlijk. Een hele opgave maar ook een vreugde en verrijking voor begeleiders en begeleiden. Slagen en falen gaan geregeld samen. Dankzij de bijdrage van de sociale stadsdiensten, de goede samenwerking, steun van vrienden en weldoeners kunnen we deze diensten blijven aanbieden.

Elke nacht geven we logies aan ongeveer 35 tot 40 straatvrienden. Gaan die terug de straat op, dan tracht men hen in de mate van het mogelijke te volgen. Ze zijn ook altijd opnieuw welkom in het centrum indien zij in nood verkeren. Sinds het ontstaan van het centrum hebben al meer dan 4500 mensen van onze diensten gebruik gemaakt. Om dit sociaal werk te doen hebben we zes personeelsleden. De meeste van hen hebben hogere sociale vorming ontvangen.

Soms trachten wij ook straatvrienden zelf bij ons in te schakelen om kleine diensten te bewijzen.

Mijn rol in dat alles

Een van mijn taken, gedurende de laatste twintig jaar, was de supervisie van het centrum, bijvoorbeeld af en toe contacten met de sociale stadsdiensten onderhouden, helpen in het zoeken van nieuw personeel, het bespreken van de functies van de personeelsleden en vooral het aanduiden van de plaatselijke verantwoordelijke. Soms besteed ik heel veel tijd aan het werk, soms wat minder. Als alles goed draait laat ik het personeel alleen aan het werk. Dankzij de moderne techniek en de gunstige communicatiemiddelen kan ik het werk tamelijk goed van op afstand volgen. Elk personeelslid stuurt me bijna dagelijks, per fax, een kort verslag over zijn of haar werk gedurende de dag. Dit vergt enkele minuten schrijfwerk. Men voelt vlug aan wat er leeft en gebeurt in het centrum. Wie “wie” wel kan uitstaan en wie “wie” niet kan luchten. Dit te weten is van belang om

Een goede gezamenlijke maaltijd doet straatvrienden veel deugd goed werk te kunnen leveren. De sfeer onder het personeel is inderdaad van groot belang. Ik woon op 150 km van het centrum. Drie uur bus om er te komen. Gewoonlijk tracht ik elke week eenmaal naar het centrum te gaan. Mijn opvolger Pierre Wavreille (° Framont 1951) werd in 2015 aangeduid en benoemd. Datzelfde jaar overleed hij echter plotseling tijdens zijn verlof in België († Embourg 2015). Zo doe ik het werk voorlopig nog wat verder tot er een nieuwe opvolger gevonden wordt.

Antoon Maes, cism

Jubilarissen afkomstig van onze provincie

70 jaar priester

P. Jan Van de Paer (U.S.A.)
P. Max Defoux (Japan)

60 jaar geloften

Br. Jozef Truyts (Schilde)
Br. Martin Vloet (Teteringen)

60 jaar priester

P. Toon Margot (Japan)
P. Evarist Verlinden (Kessel-Lo)
P. Jacques Brisbois (Luik)
P. Louis Mellebeek (Kessel-Lo)
P. Louis Mertens (Schilde)
P. Paul Catry (Torhout)
P. Raymond Debeuckelaere (Torhout)

P. Joseph Noël (Embourg)

50 jaar priester

P. Adriaan Aernouts (Congo)
P. Alfons Ysebaert (Zuun)
P. Dany Desmet (Koksijde)
P. Frans Jansen (Mexico)
P. Gilbert Obin (U.S.A.)
P. Leopold Vandooren (Kessel-Lo)
P. Lode Krokaert (Schilde)
P. Walter D'Heedene (U.S.A.)
P. Werner Lesage (Torhout)

25 jaar geloften

Br. Wim Holderbeke (Wetteren)

Huis van Scheut in Rumbeke

Dit jaar komt er een einde aan het verder bestaan van ons huis in Rumbeke als huis van Scheut. Over het ontstaan in 1976 en de verdere ontwikkeling schrijft rector Jef Laevens (° Veldegem 1940).

“In den beginne...”

Eind de jaren '60 van de vorige eeuw kocht het echtpaar Jozef en Simonne Camerlynck-Vanneste de leegstaande villa van notaris Devos in de Albertstraat (nu Koningsstraat 16) te Rumbeke als woning voor hun oude dag. De zoon van de notaris had achterin de hof gewoond in een huisje dat uitgaf op de Spanjestraat (nu Sint-Blasiusstraat). Achteraf verkoos het echtpaar toch te blijven wonen in Roeselare en schonk de villa aan de vzw “Onze Kinderen”, een opvangcentrum voor kinderen en minderjarigen gevestigd in de Blinde Rodenbachstraat te Rumbeke. De villa zou een annex worden. Mevrouw Camerlynck was directrice van het centrum en zocht naar missionarissen als opvoeders voor ‘haar kinderen’. De Scheutisten **Raymond Debeuckelaere**, **Jeroom Debruyne** en **Adriaan De Poorter** waren er al aan de slag.

In 1976 werd de villa gekocht door Scheut om er in de hof een huis voor bejaarde confraters te bouwen. De villa werd aangepast en het huisje

De villa in Rumbeke

achterin klaargemaakt om zusters van Pittem te laten wonen. **Robert Depuydt** en **Alfons Maes** kwamen als eersten in de villa wonen, weldra gevolgd door **Jozef Rebry**. Het nieuwe gebouw in de hof was nog in volle afwerking toen **Marcel Storme** er al kwam wonen in januari '78, spoedig gevolgd door **Aloïs Hindryckx**. Er was plaats voorzien voor 15 bewoners.

De officiële inzegening gebeurde op 20 april 1979 om 18 uur door de hulpbisschop van Brugge, Mgr. Laridon. Pater Provinciaal **Michel Vandeweghe** hield een korte toespraak voor de 14 bewoners, de drie zusters en een tachtigtal genodigden. De tiende juni volgde nog een opendeurdag waar wel 200 mensen uit de buurt langskwamen.

“Doorheen de jaren...”

Tot op vandaag woonden er 92 Scheutisten voor 'n kortere of langere tijd in ons huis van Rumbeke. Van die 92 zijn er nog 21 in leven. Verschillende confraters stierven al het eerste of tweede jaar na hun aankomst in Rumbeke. Anderen moesten na een paar jaar voor intensere verzorging naar aangepaste instellingen, zoals onze huizen van Schilde, Kessel-Lo, Torhout. Weer anderen vertrokken na hun mandaat als rector of econoom voor een volgende dienst. De zieke **Gerard Huyghe** verbleef er het langst, van 1978 tot 2006. **Florent Boudewijn**, oud-missionaris in China, werd als eerste begraven op het kerkhof aan de Kwadestraat in Rumbeke. Op dit ogenblik liggen er op dit kerkhof 32 Scheutisten begraven.

Ooit woonden er 17 tegelijkertijd, het hoogste aantal, omdat **Willy Debandt** zich nestelde in het 'duivenhok', een kleinere kamer op de tweede verdieping, waar desnoods een bezoeker kon logeren. De rector heeft als enige zijn slaapkamer en bureau in de villa, waar ook nog twee logeerkamers voor bezoekers zijn en het bureau voor de econoom/diensthooft. Die omgebouwde villa werd

later vergroot met een living, een refter en een keuken. Dit is het werk geweest van de broeders **Paul Dequeker** en **Jef Vermoesen**. Naast de vaste bewoners logeerden er ieder jaar Scheutisten met verlof, die van hieruit hun familie en bekenden konden bezoeken, tot ze na enkele maanden terugreisden naar hun missie overzee.

Gaby, Suzanne en Margriet zijn de voornamen van de eerste drie zusters van Pittem die in 1978 bij ons kwamen wonen in het huisje aan de St.-Blasiusstraat. Nog zes andere zusters waren er voor een bepaalde tijd. Momenteel blijft er alleen zuster Lieve. Zij hadden als specifieke taak de ziekenzorg in ons huis. Toen in 1997 Torhout als huis met permanente verzorging ingericht werd, konden de zorgbehoevende missionarissen daar beter geholpen worden. Toch bleven de zusters in Rumbeke overal meehelpen waar een zorgende moederhand van pas kwam. Voor keukens en onderhoud was er lekenpersoneel. In artikel 53 van onze constituties staat: “Bejaarde of zieke confraters blijven trouw aan hun missieroeping en worden door de congregatie met bijzondere zorg omringd”. Dat gebeurde zeker in Rumbeke door toegewijde zusters en lekenpersoneel in samenwerking met de rector en de econoom. Door de toenemende vergrijzing werd voor alle scheutgemeenschappen in België meer en meer externe hulp aangetrokken voor het personeelsbeleid en het onderhoud van de gebouwen, zodat de taken van rector en econoom lichter werden.

Behalve ziek zijn en sterven valt er natuurlijk nog heel wat te beleven. Eerst en vooral zijn er de contacten met de mensen uit de missies: vakantiegangers en andere bezoekers, brieven, telefoon en internetverbinding. Onze gesprekken zijn doorspekt met vertelsels en anekdoten uit de goede oude tijd overzee. Iedere maand is er een dag recol-

De kapel in het nieuwe gebouw

lectie en komt een spreker onze aandacht vestigen op actuele toestanden en ontwikkelingen in Kerk en wereld. Dan komen Scheutisten, die ergens te velde dienstwerk verrichten, met ons verbroederen en meebidden. Thuis wordt, zoals in alle scheutgemeenschappen, 's morgens en 's avonds samen gebeden in de eigen stemmige kapel. Bij ons bevindt de kapel zich 'op zolder', moeilijker te bereiken door mensen van buitenshuis maar voor ons een uitgelezen plek voor liturgie en persoonlijk stil gebed. Op zondag zijn er altijd paters van dienst in ziekenhuis, kloosters, rusthuizen of parochies. Ook in OKRA en andere verenigingen of groepen waren en zijn confraters aan het werk. De annalen van ons huis vermelden de grote jubileumfeesten: 50 of 60 jaar priester of kloostergeloften. Onder meer in 1982 vierde gewezen algemeen overste van Scheut, **Jozef Vandeputte**, er zijn jubileum van 70 jaar priester!

“En nu...”

2017 werd aangekondigd als het jaar waarin Scheut wegtrekt uit Rumbeke. Het aantal bejaarde Scheutisten in België neemt af en in onze andere huizen is er voldoende plaats voor de huidige bewoners van Rumbeke. De voorbije maanden verhuisden al zes van de 14 leden van onze gemeenschap naar Torhout. Op dit ogenblik wonen er nog zeven paters en één zuster, tot het doek valt ...

Jozef Laevens, cicm

Ons nieuw algemeen bestuur

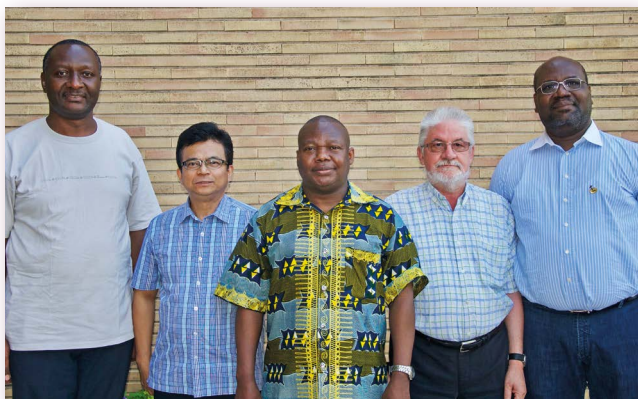
In vorig nummer kon je lezen dat van 4 tot 24 juni het 15de Algemeen Kapittel zou doorgaan in Rome, en een nieuw Algemeen Bestuur voor de Congregatie zou kiezen. Hieronder zie je de nieuwe ploeg die vanaf nu tot 2023 de Congregatie zal leiden.

Algemeen Overste: **Phukuta Khonde Charles**, ° Boma (Congo) 1964, Provinciaal Overste van de Provincie U.S.A.

Vicaris Generaal: **Castillo Adorable**: ° Morong (Filipijnen) 1960, Professor aan onze Theologische Hogeschool MST in Manila

Raadsleden: **Matton Jozef**: ° Zwevegem 1951, Voorzitter van de Unie van Religieuzen van Vlaanderen. (Van 2009 tot 2015 was hij Provinciaal Overste van onze Belgisch-Nederlandse Provincie.)

Etienne Jean-Gracia: ° Paulette (Haïti) 1963, Rector van het Internationaal Missiecollege van Scheut in Rome

We herkennen van links naar rechts: Ntambue Félicien, Castillo Adorable, Phukuta Charles, Matton Jozef en Etienne Jean-Gracia

Ntambue Kasembe Félicien: ° Kabinda (Congo) 1970, Directeur van het Missionair Informatie- en Animatiecentrum van Kinshasa (CIAM)

Komen en gaan

(lijst afgesloten op 30 juni 2017)

Kwamen op verlof:

Aernouts Adriaan (Congo), Demyttenaere Jan (Brazilië), Hostens Jean (Haïti), Vandenabeele Fernand (Brazilië), Vanvolsem Ivo (Congo), Vermeersch Robert (Congo).

Vertrok terug naar zijn missie:

Das Jos (Congo).

Overleden familieleden van confraters

Bemmel (NL), 11.05.17: Mvr. Riet Mocking, zus van Jan (Zuun).

Wetteren, 14.05.17: Dhr Luc Calberson, schoonbroer van Paul Snoeck (Scheut).

Massemén, 17.05.17: Dhr Herman Verhoeven, broer van Nand (Machelen).

Merkspas, 17.05.17: Dhr Marcel Wuyts, schoonbroer van Jos Vannuffelen (Schilde).

Zingem, 21.05.17: Dhr Fernand Van Meirhaeghe, broer van Marcel (Kortrijk).

Bastogne, 05.06.17: Mvr. Colette Spitz, zus van Jos (Torhout).

Westmalle, 09.06.17: Mvr. Maria Jacobs, zus van Lambert (Kessel-Lo).

Brasmenil, 11.06.17: Guy Marchal, broer van André (Embourg).

Saint-Martin du Tilleul (Frankrijk), 19.06.17: Dhr Frans Vanfleteren, broer van Michel (Rumbeke).

Het project ‘Mpokolo wa Muoyo - Kananga’ van Ivo Vanvolsem

Ivo Vanvolsem (° Buizingen 1950) van wie velen zijn engagement in de gevangenis van Kananga bewonderd hebben, dankzij de TV-uitzending van “Luc Alloo in de buitenlandse gevangenis” op VTM, is momenteel in verlof. Naast zijn inzet voor de gevangenen heeft hij ook de leiding over een opvangcentrum voor daklozen, die vooral verwaarloosde kinderen zijn. De laatste tijd is de streek van Kananga veel in het nieuws gekomen wegens een opstand tegen het regime die bloedig onderdrukt wordt door het leger. Dit heeft een zeer grote weerslag op zijn beide engagementen. Over dit laatste schrijft Ivo nu het volgende.

De Kasai-streek in Congo kampt met een nooit geziene humanitaire crisis! Sinds augustus 2016 tot op vandaag staat heel de streek in rep en roer. Een traditionele volksbeweging waarbij veel jongeren en zelfs minderjarigen zich hebben aangesloten, valt op een gewelddadige manier de staatsinstellingen aan. Voor hen en voor heel wat mensen zijn deze instellingen symbool van de onderdrukking van het volk. Waar zij kunnen, vernietigen ze de staatsgebouwen en doden met hun messen politieagenten en soldaten. De repressie van het leger is hard, vooral voor de burgerbevolking waartoe die opstandelingen behoren. Meer dan 1,5 miljoen mensen zijn reeds in paniek het wapengeweld in hun woonplaatsen ontvlucht.

Wij zijn nauw betrokken bij deze wanorde, want in ons opvangcentrum van Scheut “Mpokolo wa Muoyo” (Bron van Leven) komen heel wat gevluchte kinderen en moeders met hun kleine kinderen een veilig onderkomen zoeken. Ze weten niet waarheen hun familieleden gevlucht zijn. Ook heel wat minderjarige gevangenen worden regelmatig door het Kindertribunaal aan ons centrum toevertrouwd. Normaal gezien vangen we jaarlijks ongeveer 500 verwaarloosde kinderen op om aan hun familiehereniging te werken. Tegen het einde van dit jaar zullen we waarschijnlijk 900 tot 1.000 mensen opgevangen hebben.

We vrezen ook een hongersnood want deze onlusten maken het de mensen onmogelijk hun velden te bewerken. Ondertussen werken we goed samen met de internationale organismen die zich onlangs in Kananga zijn komen vestigen om deze crisis te lijf te gaan: de Verenigde Naties, de Belgische ‘Artsen zonder Grenzen’ en het Internationale Rode Kruis.

We zijn overstelpt door deze onverwachte gebeurtenis die onvoorziene kosten meebrengt. Maar de Liefde van God voor deze mensen is nooit onverwacht of onvoorzien. Daarvan willen we getuigen.

Ivo Vanvolsem, cicm

Wie dit project wil steunen in deze bijzonder moeilijke omstandigheden, kan storten op SOS Scheut-Ontwikkelings-Samenwerking-Brussel: IBAN: BE82 0000 9019 7468, BIC: BPOTBEB1. Bij iedere storting het projectnummer vermelden: 02243031091 en de naam van het project: ‘Mpokolo, Kananga’. Er kan een attest verkregen worden.

Onze overledenen

Onze overledenen

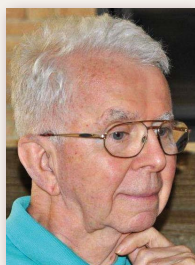
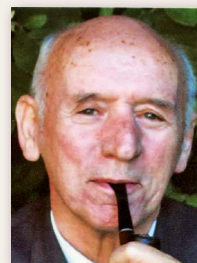

Gust Wijns

Geboren te Hoboken op 18 februari 1940.
Eerste geloften op 11 september 1960.
Priester gewijd op 1 augustus 1965.
Missionaris in de Filipijnen van 1966 tot 2017.
Overleden te Brasschaat op 10 mei 2017.

Michel Haelterman

Geboren te Zandbergen op 1 februari 1934.
Eerste geloften op 8 september 1954.
Priester gewijd op 2 augustus 1959.
Missionaris in de Filipijnen van 1960 tot 2007
en daarna in België.
Overleden te Zuum op 15 mei 2017.

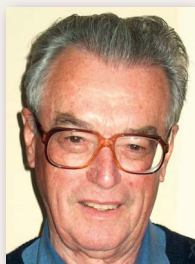
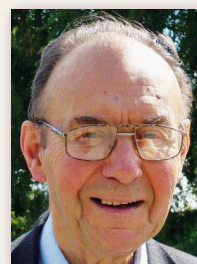

Urbain De Mey

Geboren te Zomergem op 16 maart 1928.
Eerste geloften op 8 september 1949.
Priester gewijd op 12 september 1954.
Missionaris in Congo van 1956 tot 1990
en daarna in België.
Overleden te Torhout op 22 mei 2017.

Urbain Ingelbeen

Geboren te Geluwe op 27 mei 1927.
Eerste geloften op 8 september 1946.
Priester gewijd op 29 juli 1951.
Missionaris in Congo van 1953 tot 2002
en daarna in België.
Overleden te Torhout op 1 juni 2017.

Marcel Mestdagh

Geboren te Oostende op 9 augustus 1932.
Eerste geloften op 8 september 1952.
Priester gewijd op 3 augustus 1958.
Missionaris in Congo van 1959 tot 2008
en daarna in België.
Overleden te Torhout op 3 juni 2017.